

DATO: 01.07.2025

Sagsnr.2025-199

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har [klager] klaget over [indklagede], [by].

Klagens tema:

[Klager], der var vidne og forurettet i en straffesag, har klaget over, at [indklagede], der var forsvarer for tiltalte, har tilsidesat god advokatskik ved sin henvendelse til hende i en pause under retsmødet.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 20. februar 2025.

Sagsfremstilling:

Da parterne ikke har fremlagt bilag til sagen, er sagsfremstillingen udarbejdet på baggrund af parternes oplysninger.

[Klager], der var 17 år, var forurettet i en straffesag om vold og var indkaldt som vidne under en hovedforhandling den 9. januar 2025. [Klager] havde under sagen fået beskikket en bistandsadvokat.

[Indklagede] var forsvarer for den tiltalte, der var en 27-årig kvinde, som nægtede sig skyldig. Den tiltalte var ikke til stede under retsmødet.

Parterne er enige om, at [indklagede] på et tidspunkt i en pause under hovedforhandlingen, hvor [klager] havde afgivet forklaring, henvendte sig til hende.

Henvendelsen fandt sted uden for retsbygningen, hvor [klager] stod sammen med sin familie, men hvor hendes bistandsadvokat ikke var til stede.

Der er også enighed om, at [indklagede] stillede [klager] spørgsmål om den tiltalte kvindes situation. Parterne er uenige om samtalsens øvrige indhold og forløb.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[Klager] har påstået, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at have talt upassende til hende i pausen under hovedforhandlingen.

[Klager] har om hændelsen oplyst bl.a., at [indklagede] spurgte, om ikke [klager] syntes, at det var synd for tiltalte, når hun hørte, hvilken opvækst tiltalte havde haft, og hvilket liv hun havde nu. [Klager] svarede ikke og stod med siden til, men hendes far sagde "man skal stadig opføre sig ordentligt". [Indklagede] sagde herefter, at [klager] jo ikke havde haft en mor, som havde siddet i fængsel, men havde haft en god opvækst, og hun spurgte, om [klager] ikke godt kunne forstå, hvordan det havde været for tiltalte. [Klagers] mor sagde herefter "*du skal lade være med at tale til [klager]*", og de begyndte at gå væk. Herefter hævede [indklagede] sin stemme og sagde, at hun bare troede, "at [klager] kunne sætte sig ind i, hvordan andre har det, men det kan [klager] nok ikke finde ud af" med tryk på den sidste del af sætningen.

[Indklagedes] gengivelse af ordvekslingen mellem dem, kan [klager] ikke genkende, og den virker konstrueret til lejligheden. Det er helt sikkert, at hun ikke beklagede i situationen, i stedet hævede hun netop stemmen, mens [klager] vendte sig og gik uden at gå ind i en diskussion med hende.

[Klager] har særligt gjort gældende, at ønsket med klagen som minimum er at gøre opmærksom på [indklagedes] opførsel over for hende som vidne/forurettet i en voldssag. Både hvis dommen ankes, og hvis noget lignende er hændt eller hænder for andre.

Indklagede:

[Indklagede] har påstået frifindelse og har til støtte herfor særligt gjort gældende, at hun er meget ked af, at [klager] på grund af mødet med hende fik en dårlig

oplevelse, den dag hun var indkaldt som vidne som forurettet. Det var på ingen måde [indklagedes] intention at genere eller forulempe [klager] – tværtimod.

[Indklagede] har bl.a. oplyst, at den tiltalte var en 27-årig kvinde, der var [...], og hun har redegjort for sin klients svære livssituation, samt hvorfor kvinden nægtede sig skyldig under straffesagen. [Indklagede] har endvidere redegjort for, at hun som tiltaltes forsvarer skulle forsvare dennes interesser med henblik på, at hun blev frifundet.

Om baggrunden for sin henvendelse har [indklagede] bl.a. oplyst, at hun var bekendt med, at [klager] havde haft angst siden overfaldet, og at hun ikke havde været tilbage på sit daværende arbejde. [Indklagede] havde ondt af hende, og hun syntes, det var virkelig synd, hvad hun var blevet udsat for som 17-årig.

[Indklagede] ville derfor gerne i snak med hende for at give udtryk for dette – særligt da [klager] i retslokalet havde hørt, at [indklagede] kun tog sin klients parti, herunder havde hun gået i rette med bistandsadvokatens opgørelse af [klagers] erstatningskrav.

[Indklagede] har om hændelsen særligt oplyst, at hun "i kampens hede" kom til at starte sin tiltale til [klager] "forkert", idet hun spurgte "pyyy, synes du ikke det er et frygteligt liv hun har, min klient?" Hertil svarede [klagers] far lidt vredt: *"Derfor skal hun opføre sig ordentligt"* og hendes mor sagde også vredt: *"Det skal du overhovedet ikke sige til [klager]"*. [Indklagede] husker ikke, at hun sagde mere, måske *"det beklager jeg virkelig"*, og hun nåede derved ikke at komme i dialog med [klager], som ikke sagde noget. [Indklagede] trak sig for at stå et andet sted, og hun sagde ikke noget til [klager] og hendes familie efterfølgende.

Det er [indklagedes] opfattelse, at der skete en komplet misforståelse mellem dem, da hun blot ville blot "små-sludre" med [klager] - ikke forulempe hende. [Indklagede] følte derimod, at forældrene delvist forulempede hende, hvorefter hun trak sig. [Indklagede] bestrider, at hun har hævet sin stemme eller sagt de ting, som det påstås, hun har sagt. Som anført var formålet at komme i en god dialog med [klager] og give hende et trøstende ord med på vejen, hvilket hun måske troede det ville være at se sit eget liv i forhold til den tiltales. [Indklagede] tænkte eller håbede, at det at høre, at den tiltalte også var et offer, måske kunne gøre det nemmere for [klager] at komme videre.

[Indklagede] har anført, at hun den pågældende dag var optaget af bekymring og

empathi for sin klient, og at hun åbenbart var "lidt for opslugt" heraf til at opfange signalet om, at hun bare skulle "holde sig væk" fra [klager], hvilken hun beklager. Det var ikke hendes hensigt at opføre sig uprofessionelt, men kommunikation kan være en svær ting, og det kan derfor nogle gange være svært at vide, hvem der gerne vil tales til, og hvem der ikke vil, når man som forsvarer er vant til, at de fleste tilstedeværende gerne vil tale med en.

Afslutningsvis har [indklagede] anført, at hun absolut ikke rettede henvendelse til [klager] for på nogen måde at påvirke hendes vidneforklaring. Den var allerede afgivet. [Indklagede] ville aldrig have talt til vidnet, før hun havde afgivet forklaring.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Advokatnævnet lægger efter det oplyste til grund, at [indklagede] rettede henvendelse til [klager], efter at hun havde afgivet sin vidneforklaring. Det kan endvidere lægges til grund, at [indklagede] spurgte [klager] om hendes opfattelse af den situation, som tiltalte befandt sig i.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] herved har handlet på en måde, der er i strid med god advokatskik. Nævnet har særligt lagt vægt på, at [klager] var mindreårig *på gerningstidspunktet, samt at hun var forurettet og vidne i en voldssag, hvor [indklagedes] klient var tiltalt, samt at [klagers] bistandsadvokat ikke var til stede under samtalen. Der er endvidere lagt vægt på, at [indklagede] efter det oplyste var bekendt med, at [klager] befandt sig i en sårbar og vanskelig situation. Under disse omstændigheder burde det have stået klart for [indklagede], at en henvendelse til [klager] vedrørende den tiltaltes situation ville blive oplevet som upassende og som en unødigt belastning. Det af [indklagede] anførte kan ikke føre til et andet resultat.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, og Advokatnævnet pålægger derfor i

medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en bøde på 10.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en bøde til statskassen på 10.000 kr.

På nævnets vegne

Steen Mejer